

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. května 2021 o odvolání obžalovaného XXX, narozeného XXX, trvale bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 21. ledna 2021, č. j. 2 T 92/2020 - 339,

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přčínem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přčínem pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se měl dle skutkových zjištění okresního soudu dopustit tím, že dne 6. 8. 2019 okolo 19:00 hodin z území honitby XXX, přibližně ve vzdálenosti 400 metrů od posedu, který se nachází mezi obcí XXX na území honitby Mysliveckého spolku Dříteč – Dražkov, jako člen XXX, s platnou povolenkou k lovu vydanou dne 1. 4. 2019 k odlovu přesně charakterizovaných druhů zvěře, mimo jiné i srnce obecného do třetí věkové třídy, v honebním území XXX, neoprávněně ulovil zvěř, srnce obecného středního věku s průměrně silnou trofejí, který se v době, kdy jej ulovil, nacházel v honebním území Mysliveckého spolku Dříteč – Dražkov, v němž nebyl oprávněn k výkonu mysliveckého práva, ačkoli věděl, že se jedná o území cizí honitby, a po té, kdy takto srnce ulovil, ho uchopil za paroží a odtáhl přes hranici obou mysliveckých spolků do honebního území XXX, kde předstíral, že došlo k jeho odlovení, srnce si ponechal včetně trofeje pro svou potřebu a způsobil tak poškozenému Mysliveckému spolku Dříteč – Dražkov, IČ: 60158743, se sídlem Ráby 136, škodu ve výši 24 160 Kč.

Okresní soud uložil obžalovanému za uvedené trestné činy úhrnný samostatný peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb po 250 Kč, celkem 25 000 Kč.

Dalšími výroky poté okresní soud uložil obžalovanému povinnost podle § 228 odst. 1 tr. řádu zaplatit poškozenému Mysliveckému spolu Dříteč - Dražkov částku 24 160 Kč a se zbytkem nároku byl tento spolek odkázán podle § 229 odst. 2 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včasné odvolání, kterým napadl rozsudek v celém rozsahu. V poměrně důrazně a emotivně formulovaném textu odvolání obžalovaný velmi negativně hodnotil počínání okresního soudu a okresního státního zastupitelství, kdy okresnímu soudu bylo vytýkáno, že nekriticky přebírá názory okresního státního zastupitelství, rozsudek je považován za nepřezkoumatelný a zmatečný. Orgány činné v trestním řízení jsou odvolatelem považováni za práva neznalé, přičemž spatřuje u okresního soudu rezignaci na skutečnost, že se v dané trestní věci prolíná právo trestní správní a občanské.

V rozsáhlých textech odvolání, které je členěno do mnoha kapitol, obhájce činí vlastní exkurz do občanského zákoníku, zákona o myslivosti a dalších předpisů, kdy se zabývá i významem tzv. plombování ulovené zvěře. Odvolatel konstatuje, že není jasné, koho okresní soud považuje za osobu oprávněnou. Připomíná, že plomba XXX byla učiněna za přítomnosti členů spolku Dříteč - Dražkov, který právo k srnci neuplatnil. Obžalovaný konstatuje, že není pravdou, že by si srnce

ponechal včetně trofeje pro vlastní potřebu, neboť srnce si přivlastnil XXX. Ve vztahu k jednání obžalovaného je konstatováno, že se nechoval jako typický pytlák, nic netajil a dodržel tradice lovu. Pokud jde o výstřel samotný, tak obžalovaný si v okamžiku výstřelu ani neuvědomoval, zda je srnec již za hranicí honiteb, z čehož je dovozováno, že nejednal zaviněně. Obžalovaný se pak zabývá otázkou škody v daném případě, kdy uzavírá, že spolek Dříteč - Dražkov nemůže být poškozeným, protože si srnce nepřivlastnil a nemůže tak být ani poškozeným v této trestní věci, neboť vlastníkem je XXX.

V další podstatné části odvolání se obžalovaný zabíral otázkou výše způsobené škody, resp. hodnoty uloveného srnce. Obžalovaný se domnívá, že znalec Bartoš ostatní oslovené znalce výrazně převyšuje ve své odbornosti. Okresnímu soudu je vytýkáno, že ostatní znalce vedle znaleckého ústavu ignoruje. Odvolatel se domnívá, že okresní soud se neopírá o ust. § 137, ale spíše o ceník z roku 2010 týkající se upytlačené zvěře. Jedná se však jen o pomůcku, která neřeší různé kvality srnců. Tento byl tzv. odstřelový, nikoliv chovný a nejednalo se o výjimečnou trofej. Částku 15 900 Kč jako předpokládaný náklad na uvedení do původního stavu považuje obhájce za absurdní. Je konstatováno, že stav zvěře se reguluje již 1000 let a příroda stav srnců obnovuje sama a zadarmo. Odvolatel se odkazuje na závěry znalce Bartoše odmítající úvahy o estetické hodnotě srnce a zásahu do ekosystému.

Obhajoba se pozastavuje nad textem zmíněného sazebníku, kde se hovoří o neoprávněně ulovené zvěři. Podotýká, že neoprávněný lov je znakem trestného činu podle § 304 tr. zákoníku, a proto se nemůže neoprávněnost promítat též do výše způsobené škody. Přirovnává to k hodnotě cigaret zakoupených a odcizených, které taktéž nemohou mít jinou hodnotu. Pokud se ve znaleckém posudku hovoří o hodnotě upytlačeného srnce, pak je tím porušovaná presumpce nevinny.

Odvolatel se domnívá, že přiléhavá hodnota srnce je 1 260 Kč. Velmi emotivně se vyjadřuje odvolatel k úvahám okresního soudu ohledně stanovení hodnoty srnce, kdy konstatuje, že se má okresní soud ustanovení § 137 tr. zákoníku „vyhýbat jako čert kříží“. Konstatuje se, že sazebník má sankční charakter a neukazuje na reálnou hodnotu srnce. Za naprostý nesmysl považuje obhájce úvahu, že by ústavní posudek měl být považován za „silnější“. Dle jeho názoru se jedná o názory člověka schovaného za ústav.

Odvolatel považuje za nepravdivý údaj o vzdálenosti svědka XXX na posedu 400 m od srnce, neboť je to v rozporu s vyšetřovacím pokusem, který obhajoba provedla za přítomnosti nestranné osoby pana XXX.

Tvrdí se, že svědek XXX lže, neboť na danou vzdálenost by neviděl a nic by nerozpoznal. Připomíná se odborné vyjádření pana XXX, kde je stanoveno, že dalekohled je vhodný na pozorování ve vzdálenosti 300-500 m.

Trest je považován za velmi přísný, je připomínáno, že se jedná o staršího muže, zasloužilého mysliveckého seniora.

Poté se odvolatel znovu vrací k otázce zavinění, kdy dovozuje, že se jednalo spíše o nedbalost a je konstatováno, že obžalovaný poté, co dlouho čekal a sledoval zvěř, vystřelil v mysliveckém transu.

Je poukazováno, že se jednalo o řádný způsob lovu a jednalo se o srnce určeného k odlovu. Odvolatel tvrdí, že takové situace se většinou řeší tzv. posousedsku, avšak on nemohl přistoupit na náhradu škody, protože si srnce přivlastnil XXX a odvolatel znovu opakuje, že se způsob provedení vymyká běžnému pytláctví.

U veřejného zasedání před krajským soudem odvolatel změnil svůj názor a deklaroval, že je připraven se ke skutku doznat. Pokud jde o náhradu škody, obhájce konstatoval, že v případě

„závěru soudu o vzniku škody“, se obžalovaný následně zaváže tuto uhradit, v opačném případě se podle § 307 odst. 2 tr. řádu zavazuje na účet obětí trestné činnosti uhradit částku shodnou s výší uloženého peněžitého trestu. Obžalovaný pak sám připustil, že zasáhl srnce již v honitbě spolku Dříteč - Dražkov, ale určitě to nebylo ve vzdálenosti 50 m, jak je uváděno, ale těsně u hranice.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Protože nebyly splněny předpoklady pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumal krajský soud podle § 254 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které byly podaným odvoláním dotčeny i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

V posuzované věci bylo provedeno řízení, ve kterém nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by měly mít vliv na možnost uplatnění práva obhajoby nebo na zabezpečení řádné objasnění věci. Okresní soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. V hlavním líčení maje na zřeteli tento závěr, zákonným způsobem provedl všechny dostupné a významné důkazy a tyto zhodnotil způsobem odpovídajícím zásadám hodnocení důkazů ve smyslu ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, načež vyvodil zcela správná a úplná skutková zjištění.

O skutkovém stavu věci jak bylo zjištěno a popsáno ve výroku napadeného rozsudku, nejsou ani podle přesvědčení krajského soudu důvodné pochybnosti. V odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud v intencích v § 125 tr. řádu vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a s jeho skutkovými závěry se odvolací soud zcela ztotožňuje, neboť jsou logické a přesvědčivé.

Krajský soud odmítl možnost odklonu v daném trestním řízení, s kterou přišla obhajoba při veřejném zasedání před krajským soudem. Tento postup je zcela vyloučen s ohledem na přístup obžalovaného k této trestní věci. Obžalovaný od počátku popírá spáchání trestného činu a brojí proti dovození své trestní odpovědnosti. Zjevně považuje skutkové závěry okresního soudu za nesprávné, usvědčující výpovědi za lživé a hodnotící úvahy okresního soudu za nezákonné. Ve svém vyjádření před krajským soudem pak obžalovaný v podstatě jen připustil, že mohl zasáhnout srnce již v honitbě sousední, avšak své zavinění bagatelizoval, kdy se mělo jednat o nepřehlednou a ne zcela jasnou hranici terénu.

Dále je zřejmé, že obžalovaný dosud neuhradil způsobenou škodu, která není nějak vysoká, ani neuzavřel dohodu o její náhradě. Argument obžalovaného, že se nemohl dosud dohodnout na

náhradě škody, neboť srnec si přivlastnil XXX, je lichý, neboť tato skutečnost s náhradou škody způsobené trestným činem vůbec nesouvisí. Tyto okolnosti jsou výsledkem až následného jednání po spáchání trestného činu, kdy se v zásadě dá říct, že se jednalo o jakousi dohodu „posousedsku“, při které se členové spolku Dříteč - Dražkov spokojili s tím, že jim bude vyplacena finanční náhrada. Právě skutečnost, že obžalovanému se tuto škodu uhradit nechťelo, zapříčinila to, že k náhradě škody nedošlo. Ostatně obžalovaný velmi důrazným způsobem popírá výši způsobené škody a přiznává pouze její zlomek. Za těchto okolností, kdy navíc obhájce podmiňuje uzavření dohody o náhradě škody závěrem soudu u vzniku způsobené škody, který už byl dávno vyjádřen v napadeném rozsudku okresního soudu, pak je nemožné, aby k odklonu v trestním řízení došlo, a to nejen z nedostatku formálních předpokladů, ale i z hlediska materiálního, neboť takovéto skončení dané trestní věci se z výše uvedených důvodů shledává nedostatečným.

S okresním soudem se nelze ztotožnit pouze v názoru, že lze závěr o vině opřít o tzv. doznání obžalovaného před policisty, kteří byli přivolaní na místo činu oznamovatelem svědkem XXX. Zjevně se jednalo o policejní orgán, který dělal prvotní úkony směřující k prověření případné trestné činnosti. Nejednalo se o výslech podezřelého či obviněného, a pokud se obviněný před policejním orgánem takto „doznal“, avšak při svém následném výslechu již své jednání popřel, pak nelze vycházet ze svědectví zmiňovaných policistů v tomto rozsahu. Jednalo by se o obcházení zákona. Jiná věc je, že v rámci výslechu těchto svědků je možno čerpat z jejich svědectví, pokud jde o další oddělitelné části. Jedná se především o skutečnost, jakým způsobem se obžalovaný na místě činu choval, kdy byl evidentně nervózní, sklíčený, snažil se dohodnout na náhradě škody se členy druhého spolku, přičemž je zřejmé, že ohledání místa činu, včetně náčrtku a souvisejících úkonů bylo činěno na základě informací, které poskytl policejnímu orgánu právě obžalovaný.

Pokud jde o svědka XXX, tak je zřejmé, že se příliš nevyjadřuje ke skutečnostem, které na místě zřejmě musel slyšet, když uvádí, že tomu tak nebylo a neslyšel celý rozhovor obžalovaného s policií. Za těchto okolností není důvodu pochybovat o svědectví svědka XXX, který je neprávem osočován ze lživé výpovědi. Jeho výpověď se jeví jako logická, není u něho možnost shledávat důvody ke křivé výpovědi, přičemž je třeba podotknout, že tento svědek měl snahu se na místě dohodnout a nebylo v jeho zájmu věc drammatizovat. Ostatně částka 6 000 Kč, která byla zmiňována ve svědectvích policistů, by jistě byla nyní pro obžalovaného částkou poměrně přijatelnou. Pokud jde o použití dalekohledu, není pravdou, že by tento svědek nemohl i při vzdálenosti větší než je 500 m vidět na místo činu. Jednak nebylo přesně změřeno, o jakou vzdálenost se jedná, kdy se jedná pouze o dvě rozporná tvrzení obhajoby a tohoto svědka. Z provedených listin bylo prokázáno, že ideální vzdálenost pro použití tohoto přístroje je 300-500 m a v odborném vyjádření pana XXX se hovoří o tom, že na 620 m, což je tvrzení obhajoby, by šlo o tzv. lineární zobrazení, nikoliv prostorové, ale nikoliv, že by tento přístroj nebyl použitelný. Z fotodokumentace, mapky a protokolu o ohledání místa činu je patrné, že hranice honitby je tvořena přirozeným v přírodě viditelným způsobem, kdy se jedná o určitý menší příkop, který je zarostlý do určité míry křovím. Jestliže svědek XXX se díval na dané místo z posedu z honitby spolku Dražkov - Dříteč a viděl obžalovaného i srnec, pak je zřejmé, že srnec se musel nacházet před touto hranicí a svědek viděl tuto přírodní hranici v pozadí, což také ve své výpovědi zdůrazňoval. Tento jeho logický argument obhajoba zcela pomíjí a její tvrzení o lživosti výpovědi svědka XXX je naprosto nepodložené. Není pochyb o tom, že byla i dobrá viditelnost, což svědci uvádějí, přičemž uvedený den došlo k západu slunce až o půl deváté večer, kdy kolem 19. hodiny muselo být ještě dobře vidět. K správným úvahám okresního soudu snad lze ještě doplnit, že vstřel je na fotodokumentaci patrný na pravé straně hrudi zvířete, což značí, že zvíře nemohlo být v pohybu vlevo z pohledu střelce do honitby spolu XXX, ale přesně opačným směrem, což odpovídá obžalobě. Obhajoba obžalovaného v rámci jeho výslechu tak byla

bezpečně vyvrácena, kdy jako účelové se jeví jeho tvrzení, že situaci na místě policisté špatně pochopili, že jim to špatně vysvětlit, ostatně nyní svoji vinu do určité míry připouští a zároveň bagatelizuje.

Krajský soud se ztotožnil i se závěry okresního soudu pokud jde o sporovaný znak trestného činu v podobě určité hodnoty ulovené zvěře. Obhajoba totiž ve svých chybných závěrech zcela pomíjí skutečnost, že v případě trestného přečinu pytláctví podle § 304 tr. zákoníku je klíčové, že chráněným objektem zájmu společnosti u daného trestného činu je nejen ochrana práva myslivosti, ale i ochrana přírody, tedy i volně žijící zvěře. Zatím co úvahy okresního soudu vycházející především z posudku znaleckého ústavu a s tímto jsou souladné, obhajoba a některé znalecké posudky, které byly obhajobou opatřeny, jsou s tím v zjevném rozporu. Pokud tedy některé posudky neřeší hodnotu živého tvora a jeho odstranění z přírody a jeho estetickou hodnotu, pak je to v rozporu s chráněným objektem v zájmu dle § 304 tr. zákoníku.

Hodnotu ulovené zvěře logicky nelze odvozovat pouze od hodnoty masa, případně hodnoty trofeje, která byla taktéž ze strany obžalovaného obhajobou bagatelizována, byť sám obžalovaný ve své výpovědi označil srnce za trofejního a uváděl, že ho dal na výstavu. Nejednalo se o krádež již odloveného srnce, jeho masa a trofeje, ale neoprávněný lov volně žijící zvěře. Ani skutečnost, že se případně v daných honitbách neprovazuje povolenkový lov, neznamená, že i tuto součást hodnoty není na místě započíst. Bezpochyby došlo ke ztrátě příležitosti oprávněného lovu tohoto konkrétního živého tvora v dané honitbě. Tu je třeba logicky také ohodnotit. Lze konstatovat, že tato skutečnost vadila právě dotčeným členům sousedního spolku, kteří o tuto možnost přišli. Pokud by to tak nebylo vnímáno, pak by jim stačilo uhradit hodnotu masa, avšak zcela evidentně o to v daném případě nebylo dostatečné.

Znalecký posudek znaleckého ústavu byl co do svého rozsahu přiléhavější a hodnotnější než ostatní posudky, ostatně byly zde i správně zadané otázky, což v případě dotazů zadaných obhajobou říci vždy nelze. Souvisí to právě s tím, že si obhajoba neuvědomila rozsah chráněných objektů daného trestného činu, kdy její pozornost ulpěla pouze na otázce ochrany práva myslivosti. Těžko hovořit o naprostém nesmyslu v případě upřednostnění ústavního znaleckého posudku s ohledem na jeho autora. Kromě toho, že takové vyjádření se jeví jako neuctivé, je i zcela nesprávné. Sám trestní řád upřednostňuje tuto formu znaleckého posudku v případě spornosti. Je to způsob řešení důkazní situace v případě odlišných verzí odborných názorů, který předpokládá trestní řád, což by si měla obhajoba uvědomit, než použije takto silná slova.

Posuzovat odbornost zpracovatelů nepodloženým způsobem, jak to činila obhajoba, je podle názoru krajského soudu též nepřijatelné. Je třeba uvést, že tento závěr obhajoby je navíc nepřiléhavý skutečnosti, že odborným zpracovatelem posudku Mendelovy univerzity byl prof. Jankovský, který byl garantem odbornosti daného posudku, kdy doc. Kamler byl zpracovatelem a osobou určenou k prezentaci tohoto znaleckého posudku před okresním soudem, což obhajoba zcela pomíjí. Vedle zákonného předpokladu k posuzování ústavních znaleckých posudků jako posudků, které mají větší váhu, je třeba konstatovat, že akademické prostředí, v kterém se osoby podílející se na zpracování těchto znaleckých posudků pohybují, brání tomu, aby se jejich názory nevyvíjely, aby tzv. odborně usnuly, je na ně vytvářen tlak neustálou odbornou konkurencí kolegů. Jedná se o špičkové pracoviště, které má k dispozici konkurenci názorů, kde musí zpracovatelé posudků tyto své názory také obhájit. Tyto okolnosti brání tomu, aby odborník mohl prostě a bez přesvědčivé argumentace odmítat ostatní názory a do jisté míry odborně stagnovat.

Znalecký posudek znalce Hüttnera zjevně utrpěl především nesprávným zadáním ze strany obhajoby, kdy relevantní otázkou je pouze bod 2 - hodnota srnce. Je zřejmé, že tento znalec se vůbec nezabývá otázkou odstranění živého tvora z přírody a jeho estetickou hodnotou, což je v rozporu s chráněným objektem zájmu společnosti ve smyslu § 304 tr. zákoníku. Ochrana živých

tvorů se vztahuje i na jedince průměrné z pohledu myslivosti, neboť i takový živý tvor má svoji hodnotu, kterou je třeba vyjádřit a není to možné bagatelizovat jen na hodnotu masa. Živý tvor volně pohybuje se v přírodě byl a už není. Vedle položek, které uváděla obhajoba, tedy maso a trofeje bezesporu zmizela oprávněná příležitost k lovu tohoto srnce, a to neoprávněným způsobem a došlo též k odstranění živého tvora volně žijícího v přírodě, který má nespornou estetickou hodnotu, jejíž kritéria nemusí být významná pouze z hlediska myslivosti. Naprosto příléhavým způsobem je to pak vyjádřeno ve znaleckém posudku Mendelovy university.

V názoru profesora Bartoše je třeba shledat určité nepochopení významu tzv. uvedení do původního stavu. S tím pochopitelně nijak nesouvisí skutečnost, že se jednalo o plánovaný lov tohoto srnce. Uvedení do původního stavu je určitý hypotetický pomocný pojem sloužící pro ocenění, nikoliv realizovaný akt, že by toto zvíře mělo být vráceno do přírody. Hodnotí se zde něco, co není volně obchodovatelné, jak správně konstatoval i intervenující státní zástupce krajského státního zastupitelství.

Jestliže byl jako pomocné kritérium použit zmíněný ceník ministerstva zemědělství z roku 2010, pak se jedná o pomůcku bezesporu vhodnou, kterou přijímá odborná veřejnost, což jednoznačně vyplynulo z vyjádření znaleckého ústavu a názory znalce Bartoše je třeba považovat za okrajové a většinou odmítnuté. Není na místě hodnotit tímto způsobem pouze vzácné druhy živočichů, jako je například orel, který je zmiňován tímto znalcem, ceník se zcela evidentně dle svého textu a obsahu týká více druhů živočichů, což nemůže znalec pominout svou subjektivní představou o tom, co by mělo či nemělo být oceňováno. Je třeba konstatovat, že se jedná o poměrně starou pomůcku, kdy s ohledem na inflaci a celkový vývoj cen je to pomůcka, která je pro obžalovaného výhodná, kdy částka z něj dovozená se jeví poměrně nízká s ohledem na současnou ekonomickou situaci v České republice.

Neoprávněnost lovu je třeba vykládat tak, že se jedná o lov v rozporu se zákonem o myslivosti, neboť tento je zákonem zakázán. I držitel povolení k lovu jedná neoprávněně, pokud jedná v rozporu s tímto povolením. V daném případě není sporu, že obžalovaný nebyl oprávněn k lovu zvířete nacházejícího se v jiné honitbě. Pokud tedy obžalovaný ulovil zvěř v hodnotě 24 160 Kč, pak bezesporu naplnil všechny znaky přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku.

Obžalovaný zároveň naplnil znaky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Skutečnost, že obžalovaný odtáhl zvěř do sousední honitby na níž se jeho oprávnění vztahovalo a zřejmě hodlal předstírat, že tuto zvěř ulovil oprávněně, by mohlo navazovat dojem, že se mohlo jednat o přečin podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Ve skutečnosti se však již jedná o zastírání spáchání trestné činnosti. Skutek byl dokonán již dříve, kdy obžalovaný zvěř usmrtil, uchopil ji a odtáhl pryč. Tím došlo k zmocnění se této zvěře. Rozsáhlé námitky obhajoby, které budou ještě zmíněny, jsou nepřiléhavé, protože se zabývají až následným jednáním po spáchání trestného činu, což si obhajoba neuvědomila. Jednak chtěl obžalovaný zastírat realitu, a pak také došlo k určitému pokusu o formu dohody mezi členy sousedních spolků, kdy právě v rámci této určité dohody došlo k tomu, že zvěř byla později plombována a označena ve prospěch XXX. To však byly úkony neodpovídající skutečnému stavu věcí, ale určitému smíru, ke kterému chtěly strany dojít, kdy byla požadována finanční kompenzace, ke které však později obžalovaný již nebyl svolný. K přisvojení si cizí věci v hodnotě přesahující částku 10 000 Kč tak bezesporu došlo již dříve, než došlo k jednání, které je zdůrazňováno obhajobou.

Odůvodnění rozsudku okresního soudu tak bylo zcela logické a příléhavé, kdy v žádném nelze označit jeho názory za nepřezkoumatelné či zmatečné, jak uvádí obhájce, ostatně to ani blíže nevysvětluje. Okresní soud byl velmi pečlivý ve své práci, kdy u takovéto trestné činnosti, která nebyla nějak závažná, bylo provedeno rozsáhlé dokazování, též velmi ekonomicky nákladné, kdy byl opatřen i ústavní znalecký posudek, což je v obdobných případech zcela neobvyklé. Okresní

soud se velmi pečlivým způsobem zabýval všemi námitkami obhajoby a zcela řádným způsobem se s nimi vypořádal.

Prvotní námitky obhajoby týkající se jeho exkurzu do občanského práva a dalších zákonných ustanovení souvisejících předpisů, pokud jde o plombování zvěře osobou oprávněnou atd., jak bylo v odvolání uvedeno, jsou zcela nepřiléhavé, neboť právě řeší až následné jednání po spáchání trestného činu a vůbec se nejedná o argumentaci přiléhavou k samotnému spáchání činu. Jak již bylo uvedeno, ten byl dokonán již usmrčením zvířete a jeho odtažením na vedlejší honitbu. Co bylo poté, to už je jednání následné, které pro posouzení naplnění znaků trestného činu, nemá význam.

Oproti tomu lze souhlasit s obhajobou, že se obžalovaný nechoval jako tzv. typický pytlák a že dodržel tradice lovu. Zde je třeba skutečně říci, že co do formy spáchání daného trestného činu se jednalo o trestný čin méně závažný, kdy skutečně bylo namístě řešit věc odklonem, avšak obžalovaný nejenže odmítl původní pokus o neformální dohodu, kdy se mu nechťelo zaplatit požadované peníze sousednímu spolku, ale i později v rámci trestního řízení jednoznačně odmítl udělit souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání a tak o této formě vyřízení trestní věci, která by byla jinak zcela přiléhavá, tak nemohla být vůbec řeč. Stalo se tak ale pouze s ohledem na přístup obžalovaného v dané trestní věci.

Zcela odmítnout lze též úvahy o hraničním naplnění úmyslu spáchat daný trestný čin, kdy bylo konstatováno, že se jednalo o zvěř na hranici honitby, že si obžalovaný neuvědomoval její pozici, či snad že dokonce byl v jistém loveckém transu. Jednalo se zcela zjevně o velmi zkušeného myslivce, který dobře znal terén, jednalo se o místo jeho bydliště, dané zvíře delší dobu sledoval a vyčkával právě na kýženou situaci, kdy tento vyhlédnutý kus zvěře přejde do jeho honitby, neboť dobře věděl, že zaléhá na hranici honiteb. Hranice honiteb byla naprosto jasně patrná v terénu, což jednoznačně vyplývá z pořízených listinných důkazů a z fotodokumentace. Za těchto okolností není pochyb o úmyslném jednání obžalovaného, který si byl i dobře vědom svého oprávnění a jeho limitů na hranici příslušné honitby. O zavinění ve formě přímého úmyslu tak není vůbec žádných pochyb.

Nesprávné pochopení zásady vyřčené v § 39 odst. 4 tr. zákoníku obhajobou lze shledávat v námitce obhajoby týkající se porovnání tohoto znaku trestného činu s textem znaleckého posudku znaleckého ústavu a použitého sazebníku, kde se hovoří o hodnotě neoprávněně ulovené zvěře. Jedná se o nesprávné vyložení zásady zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti. V podstatě lze říci, že ze strany obhajoby jde o aplikaci této zásady na soudní rozhodnutí, avšak rozpor má být pouze s textem jednoho podkladu opatřeného důkazu. To pochopitelně okresní soud nijak nezohlednil ve svém rozhodnutí a už vůbec ne v neprospěch obžalovaného. Soud tento důkaz hodnotil jako všechny ostatní v rámci zásady vhodného hodnocení důkazů. To, že se v textu sazebníku a znaleckého posudku hovoří o neoprávněně ulovené zvěři, je otázkou formulační odpovídající zadání posudku a nemá to vůbec žádný význam na hodnocení ze strany soudu. Dále se vůbec nejedná o úvahu samotného soudu, takže těžko může být dovozováno porušování zásady, která se vztahuje právě na orgány činné v trestním řízení. Tuto úvahu obhajoby je třeba jednoznačně odmítnout. Obdobné platí též pro výtky obhajoby, že znalecký posudek stanovuje hodnotu „upytlačeného“ srnce, čímž má být porušena presumpce nevinny.

Ve zbytku byly námitky obhajoby již vypořádány v souhrnném hodnocení ze strany krajského soudu, a tak je možné dospět k otázce uloženého trestu. Jestliže bylo nezbytné dovést trestní odpovědnost obžalovaného v této trestní věci a nepřicházel do úvahy ani odklon od trestního řízení, pak to bylo z důvodu přístupu obžalovaného v této trestní věci. To nemění nic na situaci, že se jednalo o trestný čin v rámci daného typu menší závažnosti, byť je třeba říci, že se jedná o spáchání dvou trestných činů. Ve zbytku se již jedná o zjevně polehčující okolnosti na straně obžalovaného. Pokud za této situace bylo rozhodnuto o tom, že bude dostatečný samostatný

peněžitý trest, pak se jednalo o zcela zjevně vhodnou formu trestu odpovídající jak závažnosti spáchaných trestných činů, tak i osobním poměrům obžalovaného. Je zcela zřejmé, že se tato záležitost života obžalovaného již velmi dotkla a není třeba na něj působit například podmíněným trestem odnětí svobody a mít možnost tak po určitou dobu sledovat život obžalovaného. Bude stačit jednorázové potrestání, které ani nezpůsobí stigmatizaci obžalovaného, neboť zaplacením peněžitého trestu dojde k zahlazení tohoto odsouzení. Nebylo ani namístě ukládat trest zákazu činnosti spojený právě s výkonem práva myslivosti. Pokud jde o výši uloženého trestu, ta odpovídá taktéž všem zákonným kritériím. Počet denních sazeb se blíží spodní hranici denní sazby a denní sazba ve výši 250 Kč zcela odpovídá majetkovým poměrům obžalovaného a jedná se o trest velmi nízký. Celková výše trestu 25 000 Kč je svou výší blízká spíše správní sankci než peněžitému trestu uloženému za dva trestné činy.

Pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o náhradě škody, která co do své výše odpovídá výroku o vině. Pokud jde o aktivní legitimaci poškozeného subjektu, pak je zcela zřejmá a odpovídá důkazní situaci v této trestní věci a výroku o vině, kdy namítané okolnosti týkající se plombování daného kusu zvěře byly jednáním, které neodpovídalo skutečnému stavu věci, nýbrž realizací určité dohody, ke které mělo dojít po spáchání trestného činu, která nakonec dodržena nebyla a v rámci poměrně rozsáhlého a složitého dokazování pak byl správný skutkový stav objasněn. Tomu pak odpovídá, že škoda byla způsobena příslušnému spolku ve vztahu k honitbě, na které byla zvěř neoprávněně ulovena.

Odvolací soud tedy shledal všechny napadené výroky správnými, odvolání obžalovaného nedůvodným, a proto je ve smyslu § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 26. května 2021

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu

Zpracoval
Mgr. Petr Žanda